

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 403/2021-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou, Čajakova 5, Košice, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/60/2004 o námietkach sťažovateľky proti exekúcii takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/60/2004 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/60/2004 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.
3. Okresný súd Michalovce **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania 460,90 eur a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10Er/60/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažovateľka žiada o priznanie finančného zadostučinenia vo výške 15 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva nasledovný stav vecí:

3. Návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdnemu exekútorovi 17. marca 2004 sa oprávnený (pôvodne [REDAKOVANÉ], neskôr právny nástupca [REDAKOVANÉ], pozn.) domáhal voči sťažovateľke ako povinnej vymoženiu 298 206 Sk (9 898,63 eur) s príslušenstvom na základe exekučných titulov – platobných výmerov vydaných oprávneným č. 2260/2003, č. 2260/2003/A, č. 2260/2003/B z 11. novembra 2003, právoplatných 4. decembra 2003 a vykonateľných 12. decembra 2003 (ďalej len „exekučné tituly“ alebo „platobné výmery“). Súdny exekútor požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 19. marca 2004. Okresný súd udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie 25. marca 2004.

4. Okresnému súdu boli 14. júna 2018 súdnym exekútorom predložené na rozhodnutie námietky povinnej proti exekúcii (doručené súdnemu exekútorovi 11. júna 2018). Námietky povinnej boli doplnené podaním doručeným súdnemu exekútorovi 21. júna 2018, okresnému súdu 25. júna 2018. Sťažovateľka namietala, že platobné výmery jej neboli doručené, preto nemohli nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Na týchto sa nachádza adresa povinnej [REDAKOVANÉ], na ktorej povinná nebýva ani sa nezdržiava od roku 1992, kedy sa presťahovala na inú adresu, ktorá je zároveň miestom jej trvalého pobytu. Navyše, od 9. apríla 2001 do 25. novembra 2006 sa povinná zdržiavala v Spojených štátoch amerických, kde aj bola poistená, preto jej nemohla vzniknúť povinnosť platiť poisťné na zdravotné poistenie aj voči oprávnenému. Namietala tiež premlčanie vymáhaného nároku. Zároveň uviedla, že upovedomenie o začatí exekúcie jej bolo doručené až po 14 rokoch, a to 6. júna 2018, keď sa dozvedela o existencii platobných výmerov. Súdny exekútor doručoval upovedomenie o začatí exekúcie na adresu, kde sa povinná nikdy nezdržiavala ([REDAKOVANÉ]), resp. na adresu, kde sa nezdržiavala ([REDAKOVANÉ]), a to napriek tomu, že súdny exekútor mal vedomosť o trvalom pobyte povinnej na adrese [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], na základe potvrdenia Registra obyvateľov Slovenskej republiky z 1. júna 2004.

5. Okresný súd uznesením z 12. marca 2019 námietkam povinnej proti exekúcii vyhovel, keď dospel k záveru, že povinná v spornom období platila zdravotné poistenie v zahraničí, preto je vylúčené, aby ho musela platiť aj na území Slovenskej republiky. Zároveň, vychádzajúc z § 21 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení [REDAKOVANÉ] a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“), v exekúcii nie je možné pokračovať, pretože trojročná lehota na výkon exekučných titulov uplynula 4. decembra 2006 (t. j. tri roky po nadobudnutí právoplatnosti exekučných titulov).

6. Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie oprávnený (odvolanie doručené okresnému súdu 24. apríla 2019). O odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 31. januára 2020 tak, že zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd konštatoval, že právo vymáhať poisťné podľa § 21 ods. 3 zákona č. 273/2004 Z. z.

nie je premlčané, ak oprávnený subjekt podal návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi v lehote troch rokov od právoplatnosti exekučných titulov. K premlčaniu vo veci sťažovateľky preto nedošlo. Vo vzťahu k okolnosti tvrdenej sťažovateľkou, že platobné výmery jej neboli riadne doručené, sa okresný súd nezaoberal, nevykonával žiadne šetrenie. Krajský súd preto okresnému súdu uložil povinnosť vykonať dokazovanie na zistenie správnosti vyznačenia právoplatnosti a vykonateľnosti exekučných titulov.

7. Okresný súd uznesením zo 17. mája 2021 námietkam povinnej vyhovel, keď dospel k záveru, že exekučné tituly neboli doručované zákonným spôsobom, a preto nemohli byť opatrené doložkou právoplatnosti. Oprávnený nepostupoval správne, keď aplikoval fikciu doručenia podľa § 17b ods. 5 tretej vety zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. apríla 2015.

8. Okresný súd uznesením z 22. júna 2021 exekúciu zastavil, súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7. júla 2021.

9. Povinná si podaním doručeným okresnému súdu 16. júla 2021 vyčíslila trovy exekučného konania a požiadala o priznanie ich náhrady. Okresný súd uznesením z 20. septembra 2021 doplnil uznesenie z 22. júna 2021 o výrok III, ktorý znie: „*III. Súd priznáva povinnej voči oprávnenému nárok na náhradu trov konania v pomere 100 % spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia povinnej v exekučnom konaní.*“

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje, že v napadnutom konaní dochádza k zbytočným priet'ahom zapríčineným okresným súdom, keďže tento je nečinný. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi okresným súdom udelené 25. marca 2004. Upovedomenie o začatí exekúcie z 20. apríla 2004 bolo spolu s upovedomením o spôsobe vykonávania exekúcie zrážkami z dôchodku z 12. apríla 2018 doručené sťažovateľke až 6. júna 2018, teda 14 rokov po začatí exekučného konania, z čoho je podľa sťažovateľky zjavné, že napadnuté konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi. Sťažovateľka podala 8. júna 2018 námietky proti exekúcii, ktoré odôvodnila podaním z 18. júna 2018. Okresný súd uznesením č. k. 10Er/60/2004 z 12. marca 2019 námietkam sťažovateľky proti exekúcii vyhovel. Proti uzneseniu okresného súdu podal oprávnený odvolanie 24. apríla 2019. Sťažovateľka urgenciou zo 4. júna 2020 žiadala okresný súd o doručenie rozhodnutia o odvolaní. Sťažovateľke bolo 24. júna 2020 zaslané uznesenie krajského súdu č. k. 14CoE/141/2019 z 31. januára 2020. Sťažovateľka 25. augusta 2020 opätovne urgovala vydanie rozhodnutia o námietkach. Exekučný titul (platobný výmer vydaný [REDAKOVANÉ]) je nevykonateľný, tento bol sťažovateľke doručovaný na nesprávnu adresu. Okresný súd bol nečinný vo veci skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu od vydania poverenia 25. marca 2004 do vydania uznesenia okresného súdu z 12. marca 2019, následne je opät' nečinný od rozhodnutia krajského súdu z 13. januára 2020. Namietaná nečinnosť okresného súdu sa netýkala procesu dokazovania, ale jednoduchých základných procesných úkonov v súvislosti s doručovaním písomností určených sťažovateľke, resp. overovania si adresy sťažovateľky z verejných registrov.

Vec preto nemožno označiť za zložitú. Sťažovateľka nenesie podiel na vzniku zbytočných prietahov v konaní, nachádza sa v stave právnej neistoty viac ako 16 rokov. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu požaduje finančné zadost'učinenie v sume 15 000 eur.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

11. Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol chronologický prehľad úkonov v napadnutom konaní. Poukázal tiež na nadmerné zaťaženie exekučného oddelenia, čo bolo spôsobené nadobudnutím účinnosti novej právnej úpravy – zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v dôsledku čoho bolo okresnému súdu doručených viac ako 42 000 upovedomení o zastavení starých exekúcií. Vybavovanie starých exekúcií bolo pravidelne sledované a vyhodnocované Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, čo sa muselo prejavíť aj v plynulosti vybavovania iných procesných návrhov exekučného konania.

III.2. Replika sťažovateľky:

12. Sťažovateľka v replike uviedla, že považuje za neprípustné, aby samotný súd, ako aj súdny exekútor čakali so začatím exekúcie viac ako 14 rokov. Súd vo veci vydal nezákonné poverenie dňa 25. marca 2004 a dosiaľ neuskutočnil nápravu. Počnúc 25. marcom 2004, keď bolo vydané poverenie, bol okresný súd vo veci skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu nečinný, a to až do vydania uznesenia z 12. marca 2019, a následne je opäť nečinný od rozhodnutia odvolacieho súdu napriek tomu, že sťažovateľka podala viacero urgencií. Tohto času stále nedošlo k rozhodnutiu o výške trov konania. Štát nesie zodpovednosť nielen za organizovanie súdneho systému, ale aj za organizáciu práce sudcu. Otázky množstva vecí, personálne a organizačné problémy nie sú v princípe ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k neodôvodneným prietahom v konaní. Za primerané zadost'učinenie považuje sumu 15 000 eur vzhľadom na pretrvávajúcu právnu neistotu, výšku vymáhanej pohľadávky a že konanie má nepriaznivý vplyv na psychiku sťažovateľky.

13. Podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti, pretože na základe podaní účastníkov a predloženého spisu okresného súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na pojednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je založená na tvrdení o nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní, keď okresný súd skúmal vykonateľnosť exekučných titulov

až po 14 rokoch od začatia konania, z jeho strany dochádza k nečinnosti pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky proti exekúcii.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

16. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietahov nevyníma. Aj podľa názoru ESLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

17. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tejto veci konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

18. Ústavný súd uznesením z 22. júla 2021 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní v štádiu rozhodovania o námietkach proti exekúcii (teda obdobie počínajúce 25. júnom 2018). Pre úplnosť však ústavný súd vo vzťahu k namietanému obdobiu od udelenia poverenia na vykonanie exekúcie okresným súdom (marec 2004) do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie sťažovateľke (jún 2018) uvádza, že vec sťažovateľky nebola v tomto štádiu v rukách okresného súdu, ktorý sťažovateľka označuje za porušovateľa (pričom za zásah do jej práv označuje postup okresného súdu), ale v rukách súdneho exekútora. Navyše, z ústavnej sťažnosti a z pripojeného spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa o existencii exekučných titulov a o vedení napadnutého konania dozvedela až 6. júna 2018, keď jej bolo zo strany súdneho exekútora doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Je preto zrejmé, že obdobie od začatia exekučného konania do 6. júna 2018 nie je poznačené existenciou právnej neistoty sťažovateľky. Sťažovateľka totiž v predmetnom období nemohla pociťovať právnu neistotu, ak o vedení exekúcie voči jej osobe nemala žiadnu vedomosť.

19. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že okresný súd pristúpil ku skúmaniu vykonateľnosti exekučných titulov až po 14 rokoch, k tomuto ústavný súd uvádza, že Exekučný poriadok neukladá exekučnému súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z vlastnej iniciatívy skúmať správnosť doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorou je exekučný

titul opatrený na to príslušným orgánom, keďže správnosť doložky sa prezumuje. Pochybnosti o správnosti doložky právoplatnosti a vykonateľnosti sa prejavili v napadnutom konaní až pri podaní námietok povinnej proti exekúcii, teda v júni 2018. Okresnému súdu tak nemožno vyčítať, že sa skúmaním právoplatnosti a vykonateľnosti exekučných titulov nezaoberal 14 rokov.

20. Pre rozhodnutie ústavného súdu tak bolo podstatným preskúmať štádium napadnutého konania, počas ktorého okresný súd rozhodoval o námietkach sťažovateľky (obdobie počínajúce 25. júnom 2018, keď boli okresnému súdu zo strany súdneho exekútora doručené námietky sťažovateľky proti exekúcii spolu s ich doplnením).

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESELP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

22. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, napadnuté konanie predstavuje exekučné konanie, exekučnými titulmi sú platobné výkazy vydané zdravotnou poisťovňou. Na základe podania námietok proti exekúcii sťažovateľkou v konaní vznikla otázka posúdenia premlčania práva vymáhať pohľadávku priznanú oprávnenému exekučnými titulmi a správnosti vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorou boli exekučné tituly opatrené. Ústavný súd konštatuje, že obdobné konania patria k štandardnej agende všeobecného súdnictva. Dĺžku konania neovplyvnila skutková či právna náročnosť prerokovávanej veci.

23. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria ústavný súd nezistil, že by sťažovateľka svojím správaním v napadnutom konaní prispela k vzniku priet'ahov.

24. Ústavný súd v postupe okresného súdu zistil neodôvodnenú nečinnosť, ktorou sa vyznačovalo obdobie od 22. augusta 2018 (keď okresný súd už mal k dispozícii vyjadrenie oprávneného k námietkam povinnej) do 12. marca 2019 (keď okresný súd prvýkrát rozhodol o vyhovení námietkam povinnej). Následne okresný súd bol nečinný, resp. konal neefektívne v období od 24. februára 2020 (keď mu bolo doručené uznesenie krajského súdu z 31. januára 2020 o zrušení uznesenia okresného súdu z 12. marca 2019) do 2. októbra 2020 (keď okresný súd vyzval oprávneného na predloženie dôkazov v zmysle pokynu krajského súdu). Nečinnosť ústavný súd zistil tiež v období od 23. novembra 2020 (keď mal okresný súd k dispozícii stanovisko povinnej k vyjadreniu oprávneného a predloženým dôkazom) do 17. mája 2021 (keď okresný súd opätovne rozhodol o námietkach povinnej).

25. Čiastočne možno na ťarchu okresného súdu pričítať aj konanie na krajskom súde v období od 10. septembra 2019 (predloženie veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní) do 31. januára 2020 (rozhodnutie krajského súdu o odvolaní), pretože krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie na účel vykonania

dokazovania a opätovného rozhodnutia o námietkach sťažovateľky, čo svedčí o neefektívnej činnosti okresného súdu pri prvotnom rozhodovaní o námietkach povinnej.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní okresného súdu došlo k zbytočným priet'ahom dosahujúcim ústavnoprávnu intenzitu, ktoré boli spôsobené nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

27. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

28. V čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľky je exekúcia právoplatne zastavená, rozhodnuté je aj o nároku sťažovateľky na náhradu trov exekučného konania. Okresnému súdu zostáva ešte rozhodnúť o výške náhrady týchto trov. Vychádzajúc z uvedeného a zo zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, ústavný súd prikázal, aby okresný súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných priet'ahov (bod 2 výroku tohto nálezu). Sťažovateľka sa uloženia tejto povinnosti okresnému súdu nedomáhala, predmetné oprávnenie však ústavnému súdu vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde v záujme zabezpečenia účinnej ochrany základných práv a slobôd.

29. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

30. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 15 000 eur, čo odôvodnila okolnosťami prípadu.

31. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

32. Po zohľadnení konkrétnych okolností prípadu, najmä doterajšej dĺžky konania pred okresným súdom o námietkach sťažovateľky proti exekúcii, konštatovanej neodôvodnenej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu, skutočnosti, že exekúcia je už právoplatne zastavená, keď námietkam sťažovateľky bolo okresným súdom vyhovené, ústavný súd dospel k záveru, že deklarovanie porušenia sťažovateľkiných práv je pre ňu v danom prípade dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto sťažnosti sťažovateľky v časti požadovaného finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

33. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 460,90 eur (bod 3 výroku nálezu).

34. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena advokáta zvyšuje o 20 % DPH. Pokiaľ ide o repliku sťažovateľky z 5. októbra 2021, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov nepriznal, pretože toto písomné podanie vo veci samej neprinieslo nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr známe zo sťažnosti a z predloženého súdneho spisu, sťažovateľka v ňom rekapituluje argumenty uvedené v ústavnej sťažnosti a v neposlednom rade v ňom uvádza tiež okolnosti, ktoré zjavne nemajú súvis s napadnutým konaním (napr. „... *súd mal dostatok času na to, aby si zaobstaral potrebné dôkazy vrátane znaleckých posudkov...*“, „... *sťažovateľ sa pojednávaní riadne zúčastňoval...*“).

35. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu